

[Rager.]

dringsforslag om at stryge 1ste Kapitel §§ 1—3 om det erhvervspolitiske Nævn.

Jeg tror, man kan konstatere, at der i Udvalget var Enighed om, at det erhvervspolitiske Nævn i Øjeblikket ikke opfylder noget særligt Formaal, i hvert Fald giver dets Uvirksomhed ikke Anledning til noget Savn. Selv Nævnets høje Formand, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, var noget i Tvivl om, hvortil han skulde anvende det Nævn, i Spidsen for hvilket han sidder. Men da det kom til Stykket, var man ikke sikker paa, at der ikke kunde komme ændrede Forhold, under hvilke Nævnet kunde komme til at træde i Virksomhed, og derfor mente man, at nu havde man det, og saa var det vel ingen Skade til, at det blev staaende. Men jeg ser altsaa af de Forhandlinger, der fandt Sted, ikke nogen som helst Opfordring til Formanden for Nævnet i Retning af, at dette skulde begynde at udfolde nogen større Virksomhed. Det har forekommet mig ret naturligt, at vi gjorde Rede for, at dette Spørgsmaal ogsaa har været behandlet i Udvalget.

Hvad angaar Ændringsforslagene, skal jeg af de reelle hovedsagelig omtale det, der er stillet under Nr. 7 til § 13. Ved første Behandling beklagede jeg, at der i det i § 13 omtalte Udvalg, der havde at gøre med Laan til Haandværkere, var to Repræsentanter for Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk. Jeg paapegede, at denne Repræsentation, saaledes som Forholdene havde udviklet sig og særlig ved et stedfundet Personskifte efter det Indtryk, jeg havde fra Haandværkere særlig ude i Landet, ikke var den virkelige Generalnævner for alle Haandværkere. Til Udvalget skete der jo ogsaa, som omtalt af den ærede Ordfører (Lundberg), Henvendelse fra Haandværkerorganisationer paa Landet, som ønskede forskellige Forhold ændret, og som bl. a. pegede paa, at det formentlig vilde være af Betydning for de Myndigheder herinde, der gennem Repræsentationen deltog i Udvalgsarbejdet, og for de laansøgende, ogsaa med Hensyn til Farten, hvormed Sagerne kunde behandles, at lokale Haandværkerinteresser var repræsenteret. Man pegede paa, at under den tidligere Ordning skete der Fejl, man havde undertiden ude i de lokale Kredse staaet uforstaaende over for de Afgørelser, der var truffet, idet Afgørelserne efter de paagældendes Mening vilde være faldet anderledes ud, saafremt de, der havde truffet dem, havde haft mere Lokalkendskab.

Man skal naturligvis ikke tage den Art Kritik alt for tungt; thi det kan jo ved den Slags Afgørelser altid være diskutabelt, om der netop er truffet den helt rigtige Afgørelse ved det Enkelttilfælde, man trækker frem, eller om den muligvis kan underkastes Diskussion. Men vi i Udvalget mente, at det vilde være naturligt, om man tog ogsaa den lokale Sagkundskab til Hjælp — Vanskeligheden laa blot deri, at der ikke over hele Landet er opbygget lokale Haandværkerorganisationer af saadan Art og saadan Ensartethed, at de kunde siges at have Krav paa at repræsentere Haandværkerne paa de paagældende Steder. Derfor maatte man standse ved dette, at Handelsministeren for hvert Amt efter Indstilling af de lokale Haandværkerorganisationer udpeger en saadan Repræsentant, men man maatte tillige gaa saa meget videre, at man reserverede sig for de Tilfælde, hvor der end ikke var lokale Haandværkerorganisationer, altsaa ikke alene ikke en samlet Organisation, men heller ikke Enkeltorganisationer i tilstrækkelig Udstrækning, og maatte derfor tilføje, at i de Tilfælde kunde Amtmanden være den, der foretog Indstillingen.

Det er et Skridt i Retning af Ønsker fra Haandværkerne ude omkring i Landet. Det har ikke kunnet blive mere ved denne Lejlighed, fordi Organisationerne ikke var mere udbyggede. Men det kan jo være, at bl. a. dette, der her fastsættes, vil være medvirkende til, at en saadan Udbygning finder Sted, og saa har denne Bestemmelse ikke alene haft en direkte gavnlig Virkning, men ogsaa efter mit Skøn en indirekte gavnlig Virkning. Jeg hilser derfor denne Ændring med Glæde, og jeg takker den højtærede Minister, fordi han har været villig til at tage Ændringen om end i denne, af de praktiske Forhold skabte, noget afblegede Form.

Ved samme Lejlighed, hvor denne Deputation havde Foretræde for Udvalget, blev det anført, at de Regnskabsformer, der krævedes, var af en saadan Art, at de var vanskelige for Haandværkerne at opfylde. Der blev peget paa, at der ogsaa krævedes Oplysninger, som de paagældende skønnede gik ud over, hvad der var nødvendigt. Nu har Udvalget naturligvis ikke kunnet gaa helt til Bunds i disse Sager, og det ligger vel ogsaa noget uden for Lovgivningsmagtens Opgave, det maa være Administrationens Omraade; men jeg maa dog sige, at der var i Udvalget absolut Enighed om, at naar Staten yder disse Laan, maa der ogsaa være en virkelig Kontrol, og der var